

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

28. června 2012 *

„Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Evropský zatýkácí rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy — Evropský zatýkácí rozkaz vydaný pro účely výkonu trestu odnětí svobody — Článek 28 — Další předání — ‚Řetězení‘ evropských zatýkáčích rozkazů — Výkon třetího evropského zatýkáčích rozkazu na tutéž osobu — Pojem ‚vykonávající členský stát‘ — Souhlas s předáním — Naléhavé řízení o předběžné otázce“

Ve věci C-192/12 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Korkein oikeus (Finsko) ze dne 24. dubna 2012, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, v řízení, jehož předmětem je výkon evropského zatýkáčích rozkazu vystaveného na

Melvina Westa,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda senátu, U. Løhmus, A. Rosas, A. Arabadžev (zpravodaj)
a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 24. dubna 2012, došlé Soudnímu dvoru téhož dne, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení v souladu s článkem 104b jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k rozhodnutí druhého senátu ze dne 3. května 2012 vyhovět uvedené žádosti,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. června 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za M. Westa R. Sorsou, asianajaja,
- za Virallinen syyttäjä M. Mäkeläem, kihlakunnansyyttäjä,
- za finskou vládu J. Heliskoskim, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem a J.-S. Pinczerem, jakož i N. Rouam a B. Beaupère-Manokha, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: finština.

- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království J. Beeko, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi W. Bogensbergerem a I. Koskinenem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí generálního advokáta,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu ve Finsku, který vydal dne 31. srpna 2007 tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži) (Francie) na M. Westa, britského státního příslušníka s trvalým bydlištěm ve Spojeném království, za účelem výkonu trestu odnětí svobody na dobu tří let za krádež starožitných a vzácných zeměpisných map.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Z informace o datu vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56) vyplývá, že Finská republika učinila prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách za podmínek stanovených v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.
- 4 Podle čl. 10 odst. 1 protokolu č. 36 o přechodných ustanoveních, připojeného ke Smlouvě o FEU platí, že pravomoci Soudního dvora podle hlavy VI Smlouvy o EU ve znění platném před Lisabonskou smlouvou stran aktů Unie, které byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, zůstávají stejné, a to i v případě, že byly uznány podle čl. 35 odst. 2 EU.
- 5 Body 1, 5 až 7 a 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí zní následovně:

„(1) Podle závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 a zejména podle bodu 35 by měl být mezi členskými státy zrušen formální postup vydávání osob, které se po vynesení pravomocného rozsudku vyhýbají spravedlnosti, a měly by se urychlit postupy vydávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání trestného činu.

[...]

(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.“

- (6) Evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.
- (7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.

[...]

- (10) Mechanismus evropského zatýkácího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. [...]“

- 6 Článek 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí vymezuje evropský zatýkácí rozkaz a povinnost jeho výkonu následujícím způsobem:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“

- 7 Článek 3 rámcového rozhodnutí uvádí výčet „důvod[ů] pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu“.

- 8 Článek 4 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu“, zakotvuje v tomto ohledu tyto důvody:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu:

[...]

- 6) byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.“

- 9 Článek 5 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“, stanoví:

„Výkon evropského zatýkácího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

- 3) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

- 10 Článek 15 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví v odstavci 2:

„Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.“

- 11 Článek 27 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, zní následovně:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:

- a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;
- b) trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody;
- c) trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;
- d) mohl-li by osobě být uložen trest nebo opatření, které nezahrnují odnětí osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření místo tohoto trestu, i když tento trest nebo opatření mohou omezit její osobní svobodu;
- e) pokud osoba souhlasí s předáním a popřípadě se současně zřekla uplatnění zásady speciality podle článku 13;
- f) pokud se osoba po svém předání výslovně zřekla nároku na zásadu speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o zřeknutí se musí být učiněno před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o zřeknutí se musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;
- g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.

4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.“

12 Článek 28 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Další předání nebo vydání“, stanoví:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k předání osoby jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, neuvede-li v jednotlivém případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. V každém případě může být osoba, která byla předána vystavujícímu členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, předána bez souhlasu vykonávajícího členského státu jinému členskému státu, než je tento vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním, v těchto případech:

- a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;
- b) souhlasí-li vyžádaná osoba s předáním do jiného členského státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu. Souhlas musí být vydán před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenán do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o souhlasu musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce;
- c) nepodléhá-li vyžádaná osoba zásadě speciality v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. a), e), f) a g).

3. Vykonávající justiční orgán souhlasí s předáním do jiného členského státu podle těchto pravidel:

- a) žádost o souhlas se podá podle článku 9 společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2;
- b) souhlas je vydán, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím;
- c) rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti;
- d) souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.

4. Bez ohledu na odstavec 1 nesmí být osoba, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu, vydána do třetí země bez souhlasu příslušného orgánu členského státu, který tuto osobu předal. Tento souhlas se udělí v souladu se smlouvami, kterými je členský stát vázán, jakož i s jeho vnitrostátním právem.“

13 Článek 32 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Přechodná ustanovení“, stanoví:

„Žádosti o vydání obdržené před 1. lednem 2004 se nadále řídí stávajícími nástroji týkajícími se vydávání. Žádosti obdržené po tomto dni se řídí pravidly, která přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí Radou učinit prohlášení, že jako vykonávající členský stát bude nadále vyřizovat žádosti v souvislosti

s jednáním spáchaným přede dnem, který stanoví, v souladu s režimem vydávání platným před 1. lednem 2004. Dotyčným dnem může být nejpozději 7. srpen 2002. Uvedené prohlášení bude zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství*. Prohlášení lze kdykoli odvolat.“

Finská právní úprava

- 14 Podle článku 61 zákona č. 1286/2003 o předávání mezi Finskem a ostatními členskými státy Evropské unie [rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003)] ze dne 30. prosince 2003 nesmí být osoba, kterou členský stát vydal Finské republice, vydána jinému členskému státu, ledaže členský stát, který ji vydal, souhlasí s výjimkou z tohoto zákazu.
- 15 Z článku 62 uvedeného zákona ve spojení s jeho článkem 61 vyplývá, že požádá-li členský stát Finskou republiku, aby mu dále předala osobu předanou tomuto státu z jiného členského státu, a tato osoba se tomuto dalšímu předání brání, požádá příslušné státní zastupitelství členský stát, ze kterého byla osoba Finské republice předána, o souhlas tímto dalším předáním.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

Skutečnosti předcházející sporu

- 16 Na M. Westa byly postupně vydány tři evropské zatýkácí rozkazy.
- 17 První evropský zatýkácí rozkaz vydaly francouzské justiční orgány dne 14. března 2005 za účelem stíhání M. Westa kvůli krádežím starožitných a vzácných zeměpisných map, kterých se dopustil dne 26. října 1999 a 5. září 2000 v Národní knihovně Francie. Tento zatýkácí rozkaz byl nejprve rozeslán prostřednictvím informačního systému (SIS) a Interpolu a poté byl předán příslušným orgánům ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, kde se M. West v té době nacházel ve vazbě. Když M. Westa nebyl předán pro účely výkonu tohoto evropského zatýkácího rozkazu, tribunal de grande instance de Paris ho následně odsoudil v nepřítomnosti dne 15. února 2007 k trestu tří let odnětí svobody. Dne 31. srpna 2007 proto francouzské justiční orgány vydaly nový evropský zatýkácí rozkaz pro účely výkonu tohoto trestu odnětí svobody, který rozeslaly prostřednictvím SIS a Interpolu.
- 18 Druhý evropský zatýkácí rozkaz vydaly dne 9. prosince 2009 finské justiční orgány pro účely výkonu trestu odnětí svobody, který dne 31. května 2002 potvrdil v rámci odvolání Helsingin hovioikeus (odvolací soud v Helsinkách), a to za krádeže, jichž se M. West dopustil v knihovně Helsinské univerzity (Finsko) v období od 22. do 26. února 2001.
- 19 Třetí evropský zatýkácí rozkaz vydaly dne 1. dubna 2010 maďarské justiční orgány pro účely trestního řízení vůči M. Westovi stíhanému za poškození několika velmi cenných atlasů z XVII. století v Széchenyiho národní knihovně (Maďarsko), z nichž ve dnech 16. až 18. srpna 2000 vytrhl a zcizil osm listů.

Postupy předávání M. Westa

- 20 K datu, které ze spisu, jež má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, předaly justiční orgány Spojeného království M. Westa do Maďarska v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného uvedenými maďarskými justiční orgány. Toto předání nebylo nijak podmíněno. Budai Központi kerületi bíróság [obvodní soud v Budě (Maďarsko)] odsoudil M. Westa za krádeže k trestu odnětí svobody v délce šestnácti měsíců. Fővárosi Bíróság (soud hlavního města Budapešti) konstatoval, že podmínky pro předání M. Westa byly splněny jak v případě zatýkácího rozkazu předloženého finskými

justiční orgány, tak v případě zatýkacího rozkazu předloženého francouzskými justičními orgány, takže rozhodnutím ze dne 27. ledna 2011 nařídil předání M. Westa Finské republice. Z uvedeného spisu vyplývá, že justiční orgán Spojeného království s tímto předáním souhlasil a nijak jej nepodmínil.

- 21 Maďarsko předalo M. Westa Finské republice dne 15. září 2011 na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného finskými justičními orgány pro účely výkonu trestu odnětí svobody, k němuž jej odsoudil Helsingin hovioikeus. Z trestu odnětí svobody zbývalo vykonat 17 měsíců. Datum propuštění M. Westa bylo stanoveno na 29. duben 2012. Dne 25. ledna 2012 zaslal maďarský ministr pro veřejnou správu a spravedlnost dopis Virallinen syöttäjä (finskému státnímu zástupci), v němž jej informoval o rozhodnutí Fövärosi Bíróság ze dne 27. ledna 2011. Podle tohoto dopisu tento soud rozhodl, že „po skončení finského řízení má být dotčený předán francouzským orgánům“.
- 22 Virallinen syöttäjä podal dne 9. února 2012 k Helsingin käräjäoikeus (soud prvního stupně v Helsinkách) návrh směřující k tomu, aby byl M. West v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného francouzskými justičními orgány dne 31. srpna 2007 předán Francouzské republice s tím, že Maďarsko k tomuto předání dalo souhlas. Z vyjádření předložených Soudnímu dvoru při jednání vyplývá, že Virallinen syöttäjä též prostřednictvím ústřední justiční policie podnikl kroky ke zjištění toho, zda k uvedenému předání dalo souhlas Spojené království. Příslušné orgány posledně jmenovaného členského státu odpověděly, že rozhodnutí o předání M. Westa do Francouzské republiky měly přijmout finské orgány. Spojené království v odpověď na písemné dotazy Soudního dvora upřesnilo, že Finská republika jej v tomto ohledu požádala o souhlas s předáním M. Westa Francouzské republice, avšak Spojené království tento souhlas nedalo.
- 23 Rozhodnutím ze dne 17. února 2012 schválil Helsingin käräjäoikeus předání M. Westa Francouzské republice. Melvin West podal proti tomuto rozhodnutí kasační opravný prostředek ke Korkein oikeus. Melvin West se takovému předání brání z důvodu, že Spojené království k tomuto třetímu předání nedalo souhlas. Virallinen syöttäjä však zastává názor, že k uvedenému předání je třeba pouze souhlas Maďarska, jelikož právě z tohoto členského státu byl M. West ve skutečnosti předán Finské republice.

Předkládací rozhodnutí

- 24 Korkein oikeus v předkládacím rozhodnutí uvádí, že se má vyslovit k otázce, zda je na základě rámcového rozhodnutí k předání požadovanému francouzskými justičními orgány nutný souhlas jiného členského státu než Maďarska. V daném případě není prokázáno ani tvrzeno, že souhlas k předání M. Westa mělo Francouzské republice udělit Spojené království. Souhlas v tomto smyslu však mělo udělit Maďarsko.
- 25 Požadavek na souhlas vykonávajícího členského státu na základě čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí není podle Korkein oikeus otázkou vnitrostátního práva. Aby systém zavedený rámcovým rozhodnutím řádně fungoval, je v tomto ohledu nezbytný jednotný výklad.
- 26 Korkein oikeus uvádí, že podmínky zakotvené v čl. 28 odst. 2 písm. a) a b) rámcového rozhodnutí nejsou v daném případě splněny. Podle něj však může být relevantní odstavec 2 písm. c) tohoto článku. Podle tohoto ustanovení, které odkazuje na čl. 27 odst. 3 písm. g) rámcového rozhodnutí, není k dalšímu předání nutný zvláštní souhlas vykonávajícího státu, pokud „vykonávající justiční orgán, který osobu předal“, souhlasí s novým opatřením trestního stíhání nebo výkonu rozhodnutí v trestním řízení. Existují však pochybnosti o tom, zda se „vykonávajícím justičním orgánem, který osobu předal“, rozumí orgán právě toho členského státu, který je v první části čl. 28 odst. 2 označen jako vykonávající členský stát.
- 27 Předkládající soud zastává názor, že znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí nasvědčuje tomu, že vykonávajícím členským státem, jehož souhlas je vyžadován, je pouze členský stát, který osobu skutečně jako poslední předal členskému státu, kterému byl předložen aktuální zatýkací rozkaz. Tento

výklad je podpořen také obecným cílem rámcového rozhodnutí, podle kterého by mělo být řízení o předání plynulé a mělo by vyžadovat co nejméně ověřování. Tento výklad se sice bez obtíží uplatní v případě předání mezi třemi členskými státy, avšak nikoli v případě předání mezi čtyřmi členskými státy. V daném případě je tak nastolena otázka, zda si Spojené království zachovalo pravomoc udělit souhlas i poté, co Maďarsko předalo M. Westa Finské republice.

- 28 Podle Korkein oikeus je třeba položit si otázku, co je cílem takového souhlasu. V tomto ohledu mohou být podle Korkein oikeus relevantní důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu podle článku 4 rámcového rozhodnutí. Podle jeho článku 5 mohou dále vnitrostátní právní předpisy stanovit určité podmínky pro předání osob, které jsou státními příslušníky vykonávajícího členského státu a mají v něm trvalé bydliště.
- 29 Důvody, na nichž se tato ustanovení zakládají, svědčí podle uvedeného soudu ve prospěch výkladu čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí v tom smyslu, že postavení původního členského státu odpovědného za výkon nemůže být oslabeno tím, že v návaznosti na trestný čin dal souhlas s dalším předáním dotčené osoby. Toto další předání by tudíž nemělo za následek přechod pravomoci a posuzovací pravomoci na členský stát, který předává osobu jako poslední v tomto řetězci předání. Jediným spojením mezi stíhanou osobou a tímto členským státem, který jí předává dále, je trestní řízení, které proběhlo a bylo vykonáno před tím, než je zúčastněný předán jinému členskému státu.
- 30 Za těchto podmínek se Korkein oikeus rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:
- „Rozumí se vykonávajícím členským státem pro účely uplatnění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí [...] členský stát, ze kterého byla osoba původně předána jinému členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, nebo tento jiný členský stát, ze kterého byla osoba předána třetímu [členskému státu] a který je nyní žádán o její předání čtvrtému [členskému státu]? Nebo je popřípadě nezbytný souhlas obou členských států?“
- 31 V dalším rozhodnutí vydaném rovněž dne 24. dubna 2012 nařídil Korkein oikeus pokračování vazby M. Westa.

K naléhavému řízení

- 32 Samostatným návrhem ze dne 24. dubna 2012 došlým kanceláři Soudního dvora v tentýž den Korkein oikeus požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení upraveném v článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 104b jeho jednacího řádu.
- 33 Předkládající soud tuto žádost odůvodnil tím, že v návaznosti na evropský zatýkací rozkaz vydaný francouzskými justičními orgány došlo k prodloužení vazby M. Westa ve Finsku poté, co byla dne 29. dubna 2012 v zásadě ukončena. Melvin West je zbaven osobní svobody, a proto je z hlediska právní jistoty, které se posledně jmenovaný může dovolávat, absolutně nezbytné, aby proběhlo naléhavé řízení.
- 34 Druhý senát Soudního dvora toto odůvodnění přijal a na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta dne 3. května 2012 rozhodl, že se žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhovuje.

K předběžné otázce

- 35 Úvodem je třeba nejprve připomenout, že Soudní dvůr – jak vyplývá z bodů 3 a 4 tohoto rozsudku – je v projednávaném případě příslušný k provedení výkladu rámcového rozhodnutí na základě článku 10 odst. 1 protokolu č. 36 o přechodných ustanoveních. Dále je důležité upřesnit, že podle článku 32 tohoto

rámcového rozhodnutí se toto rámcové rozhodnutí použije na žádosti v souvislosti s jednáními, která stejně jako jednání ve věci v původním řízení byla spáchána před 1. lednem 2004, za předpokladu, že vykonávající členský stát neučinil prohlášení, že bude i nadále vyřizovat tyto žádosti v souladu s režimem vydávání platným před tímto datem. Je nesporné, že Spojené království ani Maďarsko, které přistoupily k výkonu evropského zatýkacího rozkazu na M. Westa, ani Finská republika, která ve věci v původním řízení usilovala o výkon dalšího evropského zatýkacího rozkazu vůči M. Westovi, takové prohlášení neučinily.

- 36 Podstatou otázky předkládacího soudu je, zda musí být čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí vykládán v tom smyslu, že další předání osoby – která má být na základě za sebou následujících evropských zatýkacích rozkazů vícekrát předána mezi členskými státy – jinému členskému státu než státu, který ji naposledy předal, podléhá souhlasu členského státu, který osobu předal nejdříve, souhlasu členského státu, který provedl poslední předání či souhlasu všech členských států, které provedly předání této osoby.
- 37 Tato otázka se týká postavení M. Westa, státního příslušníka Spojeného království s trvalým bydlištěm tamtéž, kterého justiční orgány tohoto členského státu (dále jen „první vykonávající členský stát“) předaly Maďarsku pro účely trestního stíhání na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného maďarskými justičními orgány, kterého Maďarsko (dále jen „druhý vykonávající členský stát“) následně předalo Finské republice pro účely výkonu trestu odnětí svobody na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného finskými justičními orgány a který měl být posledně jmenovaným členským státem (dále jen „třetí vykonávající členský stát“) předán Francouzské republice na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného francouzskými justičními orgány pro účely výkonu trestu odnětí svobody uloženého v nepřítomnosti za trestné činy, kterých se dopustil před prvním předáním.
- 38 Druhý vykonávající členský stát dal třetímu vykonávajícímu členskému státu souhlas k předání M. Westa Francouzské republice. Jak vyplývá i z bodu 22 tohoto rozsudku, ze spisu však nelze zjistit, zda takový souhlas udělil i první vykonávající členský stát.
- 39 Za těchto okolností se předkládající soud táže, zda k tomu, aby třetí vykonávající členský stát předal M. Westa Francouzské republice, je nutné získat kromě souhlasu již uděleného ze strany druhého vykonávajícího členského státu i souhlas prvního vykonávajícího členského státu, anebo postačuje získat souhlas jednoho z těchto dvou vykonávajících členských států.
- 40 Ze znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí vyplývá, že osoba, která byla na základě evropského zatýkacího rozkazu předána vystavujícímu členskému státu, může být předána „bez souhlasu vykonávajícího členského státu“ jinému členskému státu, než je „vykonávající členský stát“, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním tomuto vystavujícímu členskému státu.
- 41 Podobně jako zásada speciality zakotvená v čl. 27 odst. 2 rámcového rozhodnutí, podle níž nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním (viz rozsudek ze dne 1. prosince 2008, Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, Sb. rozh. s. I-8983, bod 43), dává zásada zakotvená v čl. 28 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí vyžádané osobě právo na to, aby byla do vykonávajícího členského státu předána jen za účelem trestního stíhání či výkonu trestu odnětí svobody za trestný čin, kterého se dopustila před svým předáním do vystavujícího členského státu.
- 42 V souladu s čl. 28 odst. 1 rámcového rozhodnutí se každý členský stát může rozhodnout, že nebude uplatňovat zásadu zakotvenou v předchozím bodě, a to tak, že učiní oznámení podle tohoto ustanovení. V daném případě je však nesporné, že žádný ze členských států zapojených v řetězci po sobě následujících evropských zatýkacích rozkazů vydaných na M. Westa, takové oznámení neučinil.
- 43 Zásada zakotvená v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí dále obsahuje tři výjimky stanovené v tomtéž odstavci v písm. a) až c), které se však ve věci v původním řízení neuplatní. V tomto konkrétním případě je nesporné, že se první vykonávající členský stát při výkonu evropského zatýkacího rozkazu

vydaného maďarskými justičními orgány na M. Westa pro účely jeho předání do Maďarska nevzdal možnosti uplatnit zásadu speciality podle čl. 28 odst. 2 písm. c) rámcového rozhodnutí, a tudíž se nevzdal svého práva udělit souhlas podle uvedeného čl. 28 odst. 2 v případě dalšího předání do jiného členského státu za trestné činy spáchané před předáním M. Westa Maďarsku.

- 44 Dále je nesporné, že Maďarsko jakožto druhý vykonávající členský stát si při výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného finskými justičními orgány pro účely předání M. Westa Finské republice vyžádalo od prvního vykonávajícího členského státu souhlas s tímto předáním a uvedený členský stát takový souhlas udělil.
- 45 Z toho vyplývá, že k předání takové osoby, jako je M. West ve věci v původním řízení, vyžaduje souhlas podle čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí.
- 46 Stran otázky, zda souhlas požadovaný pro předání dotčené osoby musí udělit pouze jeden či oba členské státy vykonávající evropský zatýkací rozkaz vydaný na tuto osobu, čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, jak Evropská komise uvedla ve svých písemných vyjádřeních, lze v takové situaci, jaká je dána v původním řízení, vykládat třemi různými způsoby. Podle prvního výkladu toto ustanovení požaduje, aby souhlas udělil první i druhý vykonávající členský stát. Podle druhého výkladu se požaduje pouze souhlas prvního vykonávajícího členského státu. Konečně podle třetího výkladu uvedené ustanovení implikuje, že je nutné získat pouze souhlas druhého vykonávajícího členského státu.
- 47 Melvin West, jakož i finská a francouzská vláda v podstatě navrhuje, aby byl přijat první výklad. Melvin West a finská vláda v tomto zastávají názor, že souhlas si musí vyžádat třetí vykonávající členský stát od prvního i druhého vykonávajícího členského státu, a francouzská vláda tvrdí, že každý vykonávající členský stát musí použít čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, takže ve věci v původním řízení musí třetí vykonávající členský stát požádat o souhlas pouze druhý vykonávající členský stát a posledně jmenovaný si musí vyžádat souhlas od prvního vykonávajícího členského státu.
- 48 Virallinen syöttäjä upřednostňuje třetí výklad s cílem zajistit plynulost předávání, avšak podpůrně nevylučuje druhý výklad. Podle Komise je rovněž třeba upřednostnit třetí výklad, jelikož vychází ze znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí a nejvíce odpovídá zásadě vzájemného uznávání. Komise však uvádí, že pro druhý výklad svědčí cíl zachovat na dálku určitou kontrolu předávaných osob a snaha zajistit větší transparentnost systému předávání tím, že bez ohledu na počet předání bude vyžadován souhlas jednoho a téhož členského státu. Virallinen syöttäjä ani Komise s prvním výkladem nesouhlasí.
- 49 Aby mohl být v takové situaci, jako je situace v původním řízení, posouzen rozsah čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, a konkrétně výraz „vykonávající členský stát“, je nutné přihlédnout ke znění tohoto ustanovení a k cíli sledovanému rámcovým rozhodnutím (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Leymann a Pustovarov, bod 46).
- 50 Pokud jde zaprvé o znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, je nutno připomenout, že podle tohoto ustanovení, jak již bylo konstatováno v bodě 40 tohoto rozsudku, platí, že neuplatní-li se žádná z výjimek stanovená v tomto článku, osoba, která byla předána vystavujícímu členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, může být tímto státem předána jinému členskému státu, než je „vykonávající členský stát“, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním, pouze se souhlasem uvedeného „vykonávajícího členského státu“.
- 51 Podle tohoto znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí sice výslovně nezmiňuje takovou situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, kdy je vyžádaná osoba předávána třikrát za sebou, avšak jak tvrdí předkládací soud, francouzská vláda a Komise, pojem „vykonávající členský stát“ odkazuje v rámci systému zavedeného tímto ustanovením pro další předání osoby vystavujícím členským

státem, a to osoby, která mu již byla předána, na členský stát, který vykonává evropský zatýkácí rozkaz, na jehož základě byla dotčená osoba tomuto vystavujícímu členskému státu předána a který tento stát jakožto vykonávající členský stát opravňuje k předání této osoby jinému členskému státu.

- 52 Z toho plyne, že v takové věci, jako je věc v původním řízení, odkazuje pojem „vykonávající členský stát“ v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí na výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného finskými justičními orgány pro účely předání M. Westa z Maďarska do Finské republiky, a tento pojem tudíž označuje druhý vykonávající členský stát, tj. stát, který jako poslední předal M. Westa tomu členskému státu, který jakožto třetí vykonávající členský stát je v této věci na základě zatýkácího rozkazu vydaného francouzskými justičními orgány žádán o předání této osoby Francouzské republice.
- 53 Pokud jde zadruhé o cíl sledovaný rámcovým rozhodnutím, je nutno připomenout, že toto má zejména usnadnit a urychlit soudní spolupráci (viz rozsudky ze dne 3. května 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Sb. rozh. s. I-3633, bod 31; ze dne 12. srpna 2008, *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, Sb. rozh. s. I-6307, body 51, 55 a 76, jakož i výše uvedený rozsudek *Leymann a Pustovarov*, bod 42). Toto rámcové rozhodnutí tak má přispět k uskutečnění cíle vytyčeného pro Unii, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva tím, že se bude zakládat na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Leymann a Pustovarov*, body 48 a 50).
- 54 Jak dále vyplývá z bodů 5 a 7 odůvodnění rámcového rozhodnutí, cílem tohoto rozhodnutí je nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (viz výše uvedený rozsudek *Advocaten voor de Wereld*, bod 28; rozsudek ze dne 17. července 2008 *Kozłowski*, C-66/08, Sb. rozh. s. I-6041, body 31 a 43; ze dne 6. října 2009, *Wolzenburg*, C-123/08, Sb. rozh. s. I-9621, bod 56, jakož i ze dne 16. listopadu 2010, C-261/09, Sb. rozh. s. I-11477, bod 35).
- 55 Uvedená zásada, která je úhelným kamenem soudní spolupráce, znamená na základě čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí to, že členské státy jsou v podstatě povinny evropskému zatýkácímu rozkazu vyhovět. Členské státy totiž musí vykonat nebo nemohou odmítnout vykonat takový rozkaz pouze v případech taxativně vyjmenovaných v člancích 3 až 4 tohoto rámcového rozhodnutí. Stejně tak podle čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí lze odmítnout souhlas s dalším předáním pouze v týchž případech (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky *Leymann a Pustovarov*, body 49 a 51; *Wolzenburg*, bod 57, jakož i *Mantello*, body 36 a 37).
- 56 Požadovat v takové věci, jako je věc v původním řízení, souhlas prvního i druhého vykonávajícího členského státu, jak navrhuje M. West a francouzská a finská vláda, by mohlo ohrozit dosažení cíle rámcového rozhodnutí, kterým je urychlit a usnadnit soudní spolupráci mezi členskými státy.
- 57 Žádost o udělení souhlasu lze zajisté zaslat současně všem vykonávajícím členským státům zapojeným v řetězci evropských zatýkácích rozkazů, jak zdůraznila finská vláda a *Virallinen* syöttäjä na jednání, a identifikace každého z těchto vykonávajících členských států se zejména s ohledem na existenci SIS nejeví jako zvláště složitý úkol. Požadavek na souhlas ze strany více členských států se tedy sám o sobě nejeví být zdrojem nepřekonatelných překážek v praxi.
- 58 To však nemění nic na tom, že takový požadavek může zkomplikovat a zpomalit výkon evropského zatýkácího rozkazu, jelikož povinnost získat souhlas několika členských států pro účely dalšího předání odsouzené či podezřelé osoby může tyto státy vést k zaslání mnohočetných žádostí o další informace na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí a v každém případě může zvýšit možnost výskytu protichůdných rozhodnutí jak mezi členskými státy, jejichž souhlas je požadován na základě čl. 28 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, tak mezi posledně uvedenými státy a členským státem pověřený výkonem tohoto evropského zatýkácího rozkazu na základě čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí. To platí tím spíše, připustíme-li podle logiky tohoto výkladu, že každý členský stát, který vůči určité osobě vykonal evropský zatýkácí rozkaz, musí udělit svůj souhlas v případě jejího dalšího předání.

- 59 Nelze konkrétně vyloučit, že v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, přijme druhý vykonávající členský stát, který má na základě čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí udělit souhlas s dalším předáním, odlišné rozhodnutí v otázce tohoto předání než třetí vykonávající členský stát, který má provést předání na základě čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí, a předání tak nebude možné provést. Taková možnost je však vlastní systému zavedenému čl. 28 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, jelikož toto ustanovení v zásadě požaduje, aby dva členské státy v případě dalšího předání za trestný čin spáchaný před posledním předáním, rozhodly shodně.
- 60 Je pravda, že požadavkem na souhlas pouze od prvního vykonávajícího členského státu by bylo dosaženo cíle sledovaného rámcovým rozhodnutím usnadnit a zrychlit předávání, a to tím spíše že bez ohledu na počet následných předání by souhlas s dalším předáním téže osoby musel udělovat jeden a týž stát.
- 61 Jak však uvedla Komise, přímý a bezprostřední vztah mezi druhým a třetím vykonávajícím členským státem může v takové věci, jako je věc v původním řízení, usnadnit soudní spolupráci obou těchto členských států.
- 62 Z toho plyne, že výklad, podle něhož pojem „vykonávající členský stát“ odkazuje pouze na členský stát, který dotyčnou osobu naposledy předal, posiluje systém předávání zavedený rámcových rozhodnutími ve prospěch prostoru svobody, bezpečnosti a spravedlnosti v souladu se vzájemnou důvěrou, která má existovat mezi členskými státy. Omezením situací, v nichž vykonávající justiční orgány členských států zapojených do postupného předávání jedné a téže osoby mohou odmítnout udělit souhlas s výkonem evropského zatýkacího rozkazu, takový výklad pouze usnadňuje předávání vyžádaných osob v souladu se zásadou vzájemného uznávání stanovenou v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí, která představuje základní pravidlo zavedené tímto rámcovým rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek Wolzenburg, body 58 a 59).
- 63 Finská vláda tvrdí, že uvedený výklad může zmařit dosažení cíle sledovaného čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, který má chránit suverenitu členského státu, který předal osobu, a zaručit, že tato osoba nebude po předání stíhána, odsouzena ani dále předána dalšímu členskému státu za trestné činy spáchané před původním předáním, které nebyly základem pro toto předání.
- 64 V tomto ohledu je nutno připomenout, že zásada vzájemného uznávání neznamena absolutní povinnost vykonat vydaný evropský zatýkací rozkaz. Jak vyplývá z bodu 55 tohoto rozsudku, systém rámcového rozhodnutí, což vyplývá zejména z jeho čl. 3 až 5, ponechává členským státům možnost povolit ve zvláštních situacích příslušným justičním orgánům, aby odmítnuly předání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. října 2010, B., C-306/09, Sb. rozh. s. I-10341, body 50 a 51).
- 65 Článek 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí je nutno chápat v tomtéž kontextu. Vykonávající justiční orgány jsou sice v zásadě povinny dát souhlas k dalšímu vydání, jak vyplývá z odstavce 3 tohoto článku, mají však na základě prvního pododstavce písm. d) tohoto odstavce 3 právo odmítnout udělit souhlas k dalšímu předání z důvodů uvedených v člancích 3 a 4 tohoto rámcového rozhodnutí. Druhý pododstavec téhož odstavce 3 stanoví, že vystavující členský stát musí vykonávajícímu justičnímu orgánu poskytnout záruky podle článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 66 Výklad pojmu „vykonávající členský stát“ vyplývající z tohoto rozsudku však nezasahuje do pravomoci prvního vykonávajícího členského státu, které má na základě čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí. Při výkonu prvního evropského zatýkacího rozkazu i při žádosti o souhlas s výkonem druhého evropského zatýkacího rozkazu se totiž tento první vykonávající členský stát může v souladu s čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí dovolávat ustanovení jeho článků 3 až 5. Ve věci v původním řízení přitom u prvního i u druhého předání dotčené osoby souhlasil první vykonávající členský stát s výkonem dotčeného evropského zatýkacího rozkazu a neodvolal se ani na jedno z těchto ustanovení.
- 67 Nelze vyloučit, že z důvodu skutkových či právních okolností při vystavování evropského zatýkacího rozkazu, na jehož základě se má uskutečnit třetí předání, bude možné dovolávat se jednoho či více ustanovení zakotvených v člancích 3 až 5 rámcového rozhodnutí poprvé teprve při tomto třetím předání.

- 68 Za takové situace s ohledem na vysoký stupeň důvěry mezi členskými státy, na němž spočívá rámcové rozhodnutí, je jak na druhém, tak třetím vykonávajícím členském státu, aby se případně dovolával některého z ustanovení zakotvených v uvedených člancích 3 až 5, jsou-li splněny podmínky, za nichž se použijí, v případě osoby, která je takto dále předávána.
- 69 Finská a francouzská vláda však mají za to, že takový výklad pomíjí skutečnost, že některé důvody pro nevykonání evropského zatýkacího rozkazu nemůže uplatnit každý vykonávající členský stát. Pokud by se v takové věci, jako je věc v původním řízení, nevyžadoval souhlas prvního vykonávajícího členského státu, ztratil by tento členský stát podle nich možnost dovolávat se článku 4 bodu 6 a článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí ve prospěch osoby, která je státním příslušníkem tohoto státu či zde má trvalé bydliště. První ani druhý vykonávající členský stát se přitom těchto ustanovení ve prospěch této osoby nemohou dovolávat.
- 70 Je nutno připomenout, že podle článku 4 bod 6 a článku 5 bod 3 rámcového rozhodnutí platí, že byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody na dotčenou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště, může vykonávající justiční orgán odmítnout výkon takového zatýkacího rozkazu s tím, že tento trest vykoná v souladu s jeho vnitrostátním právem; je-li tato osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že uvedená osoba bude vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest uložený ve vystavujícím členském státě. Cílem těchto ustanovení je zejména umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzачlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu odnětí svobody, ke kterému byla odsouzena (viz výše uvedené rozsudky Kozłowski, bod 45; Wolzenburg, body 62 a 67, jakož i B., bod 52).
- 71 Podle výkladu vyplývajícího z tohoto rozsudku se druhý vykonávající členský stát, stejně jako třetí vykonávající členský stát nemůže ve věci v původním řízení dovolávat uvedených ustanovení, aby na základě čl. 28 odst. 3 prvního pododstavce písm. d) rámcového rozhodnutí bránil dalšímu vydání vyžádané osoby, pokud tato osoba není státním příslušníkem těchto států ani v nich nemá trvalé bydliště a nezdržuje se na jejich území, avšak je státním prvního vykonávajícího členského státu a má zde trvalé bydliště.
- 72 Tato okolnost však nemůže mít vliv na výklad čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, jelikož toto ustanovení požadující předběžný souhlas vykonávajícího členského státu v případě dalšího předání zavádí obecné pravidlo, které se uplatní bez ohledu na konkrétní okolnosti daného případu.
- 73 Nelze předpokládat, že v Unii založené na zásadě volného pohybu osob, která dává v čl. 21 odst. 1 SFEU každému občanovi právo se volně pohybovat a pobývat na území jiného členského státu, než jehož je státním příslušníkem nebo v němž má trvalé bydliště, vždy nutně existuje konkrétní vazba mezi prvním vykonávajícím členským státem a vyžádanou osobou, neboť tato osoba může stejně tak být státním příslušníkem druhého či třetího vykonávajícího členského státu, resp. jiného členského státu, který nebyl zapojen do řetězce evropských zatýkacích rozkazů vydaných na tuto osobu, nebo v těchto státech může mít trvalé bydliště. Vyžádaná osoba se tak může přechodně nacházet na území prvního vykonávajícího členského státu bez zvláštní vazby na tento stát, která by umožňovala prokázat jakoukoli míru začlenění do společnosti v tomto státě (viz výše uvedený rozsudek Kozłowski, body 36, 37, 48 a 53).
- 74 Pokud by byl v každém z těchto případů požadován souhlas prvního vykonávajícího členského státu, nemohl by se tento členský stát dovolávat článku 4 bodu 6 a článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí. To, že vyžádaná osoba nemůže případně vykonat trest v členském státě, jehož je státním příslušníkem nebo v němž má trvalé bydliště, resp. se v něm zdržuje, je vlastní tomuto ustanovení.
- 75 Dále je nutno připomenout, že pokud je vyžádaná osoba státním příslušníkem prvního vykonávajícího státu nebo zde má trvalé bydliště, jako je tomu ve věci v původním řízení, může se tento stát vždy vyjádřit k první i k druhé žádosti o předání této osoby, a uplatnit tak článek 4 bod 6 a článek 5 bod 3 rámcového

rozhodnutí. V závislosti na okolnostech jednotlivého případu pak může dotčená osoba buď zůstat v prvním vykonávajícím členském státě, nebo může být v souladu s podmínkou podle článku 5 bod 3 vrácena do tohoto členského státu, nebo též může zůstat ve druhém vykonávajícím členském státě.

- 76 Výše uvedenou analýzu nemůže zpochybnit tvrzení finské a francouzské vlády přednesené na jednání, že zásady zakotvené v článcích 27 a 28 rámcového rozhodnutí mají zásadní význam, o čemž podle nich svědčí jak skutečnost, že tato ustanovení nejsou obsažena v původním návrhu Komise (návrh rámcového rozhodnutí Rady týkající se evropského zatýkacího rozkazu a postupů předávání mezi členskými státy [COM (2001) 522 final]), tak znění odstavce 1 těchto článků, podle něhož i v případě, že se členské státy dopředu vzdaly uplatňování těchto pravidel, mohou vykonávající justiční orgány v rozhodnutích o předání postupovat jinak.
- 77 Jak bylo uvedeno v bodech 64 až 65 tohoto rozsudku, články 27 a 28 sice svěřují členským státům některé konkrétní pravomoci při výkonu evropského zatýkacího rozkazu, avšak tato ustanovení nelze v rozsahu, v němž zakotvují výjimky ze zásady vzájemného uznávání zakotvené v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, vykládat způsobem, který by neutralizoval cíl rámcového rozhodnutí spočívající v usnadnění a zrychlení předávání mezi justičními orgány členských států s ohledem na vzájemnou důvěru, jenž mezi nimi musí existovat. Jak vyplývá z čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí, je v tomto ohledu nutno připomenout, že vykonávající justiční orgány mají v zásadě povinnost udělit souhlas s dalším předáním. Tyto orgány mohou či případně musí udělení takového souhlasu odmítnout pouze v případě, že jsou splněny podmínky stanovené v článcích 3 až 5 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 78 Souhlas vykonávajícího členského státu požadovaný v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí nemůže mít dále takový význam, jaký mu přikládá finská a francouzská vláda, jelikož na základě téhož odstavce 2 písm. a) může nahradit povinnost získat souhlas vykonávajícího členského státu pouhý implicitní souhlas dotčené osoby s dalším předáním.
- 79 Z toho vyplývá, že v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, musí souhlas s předáním osoby podle čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí, která se nachází v situaci M. Westa, udělit pouze druhý vykonávající členský stát, tj. Maďarsko. V daném případě tento souhlas požadoval a získal třetí vykonávající členský stát, a proto přísluší justičním orgánům tohoto státu dotčenou osobu předat, ledaže dospějí k závěru, že je nutno uplatnit jedno z ustanovení článků 3 až 5 rámcového rozhodnutí, což musí posoudit s ohledem na okolnosti věci v původním řízení.
- 80 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je na položenou otázku nutno odpovědět tak, že čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí musí být vykládán v tom smyslu, že další předání osoby – která má být na základě po sobě jdoucích evropských zatýkacích rozkazů vícekrát předána mezi členskými státy – jinému členskému státu než státu, který ji naposledy předal, podléhá souhlasu členského státu, který provedl toto poslední předání.

K nákladům řízení

- 81 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že další předání osoby – která má být na základě po sobě jdoucích evropských zatýkacích rozkazů vícekrát předána mezi členskými státy – jinému členskému státu než státu, který ji naposledy předal, podléhá souhlasu členského státu, který provedl toto poslední předání.

Podpisy.